

CONSELL DE GARANTIES ESTATUTÀRIES
DE CATALUNYA

**D I C T A M E N 11/2013, de 13 de setembre,
sobre el Reial decret 396/2013, de 7 de juny, pel qual es regula el
Comitè tècnic estatal de l'Administració judicial electrònica**

El Consell de Garanties Estatutàries, amb l'assistència del president Joan Egea Fernández, del vicepresident Pere Jover Presa, dels consellers Eliseo Aja, Marc Carrillo i Jaume Vernet Llobet, del conseller secretari Àlex Bas Vilafranca, i dels consellers Francesc de Paula Caminal Badia, Joan Ridao Martín i Carles Jaume Fernández, ha acordat emetre el següent

D I C T A M E N

Sol·licitat pel Govern de la Generalitat, sobre el Reial decret 396/2013, de 7 de juny, pel qual es regula el Comitè tècnic estatal de l'Administració judicial electrònica (BOE núm. 146, de 19 de juny de 2013).

ANTECEDENTS

1. El dia 29 d'agost de 2013 va tenir entrada en el Registre del Consell de Garanties Estatutàries (Reg. núm. 3412) un escrit de 27 d'agost de 2013, de la vicepresidenta del Govern, pel qual, en compliment del que preveuen els articles 16.2.b i 31.2 de la Llei 2/2009, de 12 de febrer, es comunicava al Consell l'Acord del Govern de la Generalitat, de 27 d'agost de 2013, de sol·licitud d'emissió de dictamen sobre els articles 12.1.f i 15.h i les disposicions addicionals quarta i cinquena del Reial decret 396/2013, de 7 de juny, pel qual es regula el Comitè tècnic estatal de l'Administració judicial electrònica (BOE núm. 146, de 19 de juny de 2013).

Amb anterioritat, el Govern de la Generalitat, en data 30 de juliol de 2013, havia formulat el requeriment previ d'incompetència al Govern de l'Estat amb relació a l'esmentada Resolució. El text del requeriment s'adjunta com a annex a la sol·licitud de dictamen.

L'òrgan sol·licitant demana d'aquest Consell el dictamen, atès el seu caràcter preceptiu, per al cas que s'acordés interposar el corresponent conflicte positiu de competència.

2. El Consell de Garanties Estatutàries, en la sessió del dia 29 d'agost de 2013, després d'examinar la legitimació i el contingut de la sol·licitud, la va admetre a tràmit i es va declarar competent per emetre el dictamen corresponent. Se'n va designar ponent el conseller Jaume Vernet Llobet.

3. En la mateixa sessió, d'acord amb l'article 25, apartat 5, de la seva Llei reguladora, el Consell va acordar adreçar-se al Govern a fi de sol·licitar-li la informació i la documentació complementàries de què disposés amb relació a l'objecte del Dictamen.

4. En data 10 de setembre de 2013 es va rebre en el Registre del Consell (Reg. núm. 3438) un escrit de documentació complementària tramès pel Gabinet Jurídic de la Generalitat de Catalunya, amb la resposta donada pel Govern de l'Estat al requeriment d'incompetència.

5. Finalment, després de les corresponents sessions de deliberació, es va fixar com a data per a la votació i per a l'aprovació del Dictamen el dia 13 de setembre de 2013.

FONAMENTS JURÍDICS

Primer. L'objecte del Dictamen

Com ha quedat exposat en els antecedents, el Govern de la Generalitat ha demanat dictamen a aquest Consell, prèviament a l'eventual plantejament d'un conflicte de competència davant del Tribunal Constitucional (art. 76.3 EAC i 16.2.b i 31.2 de la Llei 2/2009, de 12 de febrer), amb relació als articles 12.1.f i 15.h i les disposicions addicionals quarta i cinquena del Reial decret 396/2013, de 7 de juny, pel qual es regula el Comitè tècnic estatal de l'Administració judicial electrònica.

En aquest primer fonament, delimitarem l'objecte del Dictamen, tot exposant el context normatiu en el qual s'insereix el Reial decret 396/2013, el contingut d'aquest i dels preceptes sol·licitats, així com els dubtes de constitucionalitat i d'estatutarietat que susciten al Govern de la Generalitat. Finalment, assenyalarem l'estructura que adoptarà la resta del Dictamen a fi i efecte de donar resposta a la petició formulada.

1. El Reial decret 396/2013, com diu la seva exposició de motius, «és el resultat d'una llarga evolució històrica» en el procés d'implementació progressiva de l'ús de les tecnologies de la informació i la comunicació en el si de l'Administració de justícia (1r par.). En general, sobre aquesta evolució i les etapes més destacades, ens remetem a l'exposició efectuada en el fonament jurídic primer del recentment aprovat DCGE 10/2013, de 3 de setembre. Pel que ara interessa, hem d'indicar que el dit Reial decret té el seu antecedent normatiu més immediat en la Llei 18/2011, de 5 de juliol, reguladora de l'ús de les tecnologies de la informació i la comunicació de l'Administració de justícia, la qual no ha estat objecte d'impugnació davant el Tribunal Constitucional, i que, entre altres finalitats, pretén la generalització de l'ús dels mitjans electrònics en el món judicial, així com dotar amb rang legal el conjunt dels requisits mínims d'interconnexió, d'interoperabilitat i de seguretat necessaris en el desenvolupament de les diverses aplicacions d'aquesta Administració.

D'acord amb això, la dita Llei consolida un marc de col·laboració i cooperació entre les administracions públiques competents en matèria de justícia, amb la creació d'un òrgan, el Comitè tècnic estatal de l'Administració judicial electrònica (en endavant, el Comitè tècnic o el Comitè), perquè, segons la mateixa exposició de motius, «fixi les pautes necessàries per assegurar la interoperabilitat dels sistemes i les aplicacions de l'Administració de justícia i la cooperació entre les diferents administracions» (4t par.). A aquests efectes, el capítol I del llibre V (art. 44 i 45) regula els trets essencials d'aquest òrgan, mentre que la disposició addicional primera remet a la potestat reglamentària del Govern de l'Estat el desenvolupament de la seva estructura, composició i funcions, per bé que la Llei ja n'hi atribueix directament algunes (com ara les previstes als art. 13.2, 24.2, 25.2, 42, 49.3, 51 i 52.2 i a la disp. addicional tercera). Com a resultat d'aquesta

habilitació, s'ha dictat el Reial decret 396/2013, de 7 de juny, que és la norma objecte d'aquest Dictamen.

Així, aquesta norma reglamentària, que, segons diu la seva exposició de motius, té caràcter organitzatiu, considera que el Comitè estatal és «una de les peces essencials per assolir els objectius que estableix la Llei 18/2011, de 5 de juliol, amb vista a la interoperabilitat de les diferents aplicacions que s'utilitzen en l'Administració de Justícia, de manera que, en aquest context, aquest òrgan tingui la direcció, la coordinació, l'impuls i les competències per desplegar l'Esquema judicial d'interoperabilitat i seguretat» (7è par.).

D'acord amb l'anterior, la seva regulació s'efectua des de la perspectiva d'atendre les previsions expresses de la Llei 18/2011, però també amb la flexibilitat suficient per permetre-li emprendre les accions oportunes que demani l'evolució de l'estat tecnològic de l'Administració de justícia. Així, es consolida el canvi de model dissenyat prèviament a l'aprovació de la dita Llei, en el sentit que, juntament amb el Consell General del Poder Judicial —que, fins llavors, i d'acord amb el que preveu l'article 230.5 LOPJ, s'erigia en la principal institució amb la funció d'assegurar l'homogeneïtat dels sistemes d'informació en l'àmbit de l'Administració de justícia—, s'incorpora aquest altre òrgan, el Comitè tècnic, també amb la funció de «garant de la compatibilitat de sistemes informàtics», amb la salvaguarda que això anterior és, en tot cas, «sens perjudici de les competències del Consell General» (art. 44.2 de la Llei 18/2011, i 3, 8.5 i 15, lletra l, i disp. transitòria primera RD 396/2013).

L'atribució d'aquesta funció al Comitè tècnic es reflecteix també en les competències que en aquest àmbit li confereix la recent reforma de l'article 560.3 LOPJ, quan li assigna la competència de definició i validació funcional dels programes i les aplicacions informàtics en el si del procediment d'aprovació d'aquests, que correspon, en darrera instància, al Consell

General del Poder Judicial. Precisament, la constitucionalitat i l'estatutarietat de l'esmentada reforma, duta a terme per la Llei orgànica 4/2013, de 28 de juny, ha estat el quòdlibet del DCGE 10/2013, abans citat, però, atès que aquesta qüestió concreta, tot i que hi està relacionada, excedeix l'objecte del present Dictamen, ens remetem, en termes generals, a allò que a bastament hi hem argumentat. Només cal recordar, a tall de resum, que l'actuació del Comitè no és substitutòria de la del Consell General, sinó que el que fa el primer és aprovar les mesures o els criteris que hauran de tenir una posterior traducció en la norma reglamentària que elabori el Consell General sobre les bases i els estàndards de compatibilitat (art. 560.1.16, lletra /, LOPJ), i que, si és el cas, hauran de ser implementats en els programes i les aplicacions que les comunitats autònomes li presentin per a la seva aprovació (FJ 3).

Quant al contingut del Reial decret 396/2013, s'estructura en tres capítols, que comprenen vint articles, set disposicions addicionals, dues de transitòries i una de final.

El capítol I, que conté les disposicions generals (art. 1 a 5), disposa que el Comitè tècnic estatal de l'Administració judicial electrònica és un òrgan de cooperació, que actua amb plena autonomia en l'exercici de les seves funcions i que es regeix per aquest reglament, les normes de funcionament intern que pugui aprovar i, supletòriament, la legislació de procediment administratiu comú (art. 1, 3 i 5).

El capítol II regula les competències, la composició (art. 6 i 7) i la funció consultiva del Comitè com a òrgan impulsor de la cooperació en matèria d'Administració judicial electrònica (art. 8).

El capítol III, dividit en cinc seccions, desplega l'organització i el funcionament del Comitè. A aquests efectes, configura els quatre òrgans que, necessàriament, integren el Comitè: el Ple, la Comissió Permanent, el

president i la Secretaria General, sens perjudici que pugui crear altres òrgans, oficines o grups de treball que l'assessorin i li serveixin de suport. Seguidament, estableix la seva composició i el règim de funcionament intern i enumera, detalladament i exhaustiva, les competències i funcions que corresponen a cadascun d'aquests (art. 9 a 20).

Les disposicions addicionals, transitòries i finals, segons expressa l'exposició de motius del Reial decret, estan «dirigides, en general, a garantir la participació d'altres institucions o administracions, així com determinades previsions de futur com ara la continuïtat de les activitats i la normativa fins ara desenvolupades en el si dels referits convenis de col·laboració i adhesió, atès que si aquesta no es dóna, es podrien frustrar les iniciatives que, en matèria d'Administració judicial electrònica, han executat el Consell General del Poder Judicial, el Ministeri de Justícia, la Fiscalia General de l'Estat i les comunitats autònomes amb competències en la matèria» (9è par.). D'altra banda, la disposició final primera declara que el reglament s'ha dictat a l'empara del títol competencial de l'Estat de l'article 149.1.5 CE, que li atribueix la competència exclusiva sobre l'Administració de justícia, i la segona disposa que el Reial decret entri en vigor l'endemà de la seva publicació al *Butlletí Oficial de l'Estat*, el dia 20 de juny de 2013.

A l'últim, en aquest marc de col·laboració i cooperació institucional entre l'Estat i les comunitats autònomes amb competències sobre els mitjans materials de l'Administració de justícia, resulta d'interès destacar, a mode d'exemple, els diversos convenis i protocols signats per la Generalitat amb la finalitat de desenvolupar-hi el procés d'incorporació de les noves tecnologies de la informació i la comunicació, en els quals s'estableixen els corresponents òrgans o comissions de seguiment i d'avaluació d'aquest procés.

Així, dins del projecte *e-justícia.cat*, l'objectiu del qual és modernitzar la justícia a Catalunya i incentivar la utilització de les noves tecnologies en la

gestió processal, s'han signat diversos convenis entre òrgans de l'Estat i de la Generalitat: el Conveni de cooperació tecnològica entre el Ministeri de Justícia i el Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya per a la implantació i l'execució de la presentació telemàtica d'escrits i notificacions —sistema *Lexnet*— a les oficines judicials de Catalunya, de 5 de maig de 2006; i el Conveni de cooperació tecnològica entre el Consell General del Poder Judicial, el Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya i el Consell de Col·legis de Procuradors dels Tribunals de Catalunya, per a la transmissió telemàtica d'assumptes —sistema *e-justícia.cat*— a les oficines judicials de Catalunya, de 23 d'abril de 2007, que regula la implantació i la utilització d'aquest sistema (validat pel Consell General del Poder Judicial).

D'altra banda, de les actuacions de col·laboració entre òrgans radicats en el territori de Catalunya, tots els quals relacionats amb el món judicial, podem esmentar: el Protocol d'actuació entre el Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i el Consell de Col·legis de Procuradors dels Tribunals de Catalunya, per a l'enviament de notificacions i la realització d'altres actes processals de comunicació per via telemàtica —sistema *Lexnet*— a les oficines judicials de Catalunya, de 25 de maig de 2007; i el Protocol, entre els mateixos signataris, sobre instruccions d'ús de l'aplicació de presentació d'assumptes i d'escrits i documents a les oficines judicials de Catalunya a través del Portal professional de l'Administració de justícia, de 30 de novembre de 2009. Així mateix, cal fer esment del Protocol d'actuació de la Secretaria de Govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, sobre instruccions per a l'enviament de demandes per via telemàtica en els jutjats de primera instància i de família en tots els partits judicials de Catalunya, que va entrar en vigor el 15 de març de 2013.

La implantació de l'Administració de justícia informàtica i telemàtica a Catalunya ha estat capdavantera a l'Estat, de gran abast i una tasca prioritària de la Generalitat.

2. Una vegada descrit el context normatiu i el contingut del Reial decret 396/2013, cal indicar quins són els preceptes respecte dels quals es demana la nostra opinió consultiva i els motius que, de manera general i d'acord amb l'escrit del Govern, fonamenten els dubtes de constitucionalitat i d'estatutarietat.

Del conjunt de previsions del Reial decret, són objecte de la petició els articles 12.1.f i 15.h i les disposicions addicionals quarta i cinquena.

L'article 12, que regula les competències del Ple del Comitè tècnic estatal, li atribueix, en la lletra *f* de l'apartat 1, la d'establir, aprovar i autoritzar la difusió dels plans i els informes que s'han d'elaborar per al coneixement i seguiment periòdics de l'estat de la interoperabilitat, la seguretat i el grau d'implantació de l'Administració judicial electrònica.

L'article 15, que enuncia les competències de la Comissió Permanent, preveu, entre d'altres, a la lletra *h*, la d'elaborar la proposta de les anàlisis de redisseny funcional i simplificació en l'aplicació dels mitjans electrònics a la gestió dels procediments, processos o serveis.

La disposició addicional quarta prescriu que aquest Comitè ha de lliurar al Ministeri de Justícia els informes que continguin l'anàlisi jurídica i tècnica necessària en tres àmbits: els sistemes de videoconferència, la universalització de l'accés als serveis electrònics i el funcionament electrònic dels arxius judicials. Així mateix, el Comitè, que pot encomanar l'execució d'aquest informe a altres òrgans o grups de suport, pot ordenar els terminis, els requisits i les condicions de la seva elaboració.

La disposició addicional cinquena encarrega també al Comitè la creació d'un grup de treball, que tindrà caràcter tècnic i composició paritària amb el Consell General de Procuradors dels Tribunals, i que haurà d'iniciar la col·laboració deguda per tal de possibilitar l'execució dels convenis, els acords i els projectes necessaris per a la implantació plena i efectiva de l'Administració judicial electrònica, així com dels principis i els requisits que recull la Llei 18/2011 en l'àmbit de la pràctica dels actes processals de comunicació i trasllats de còpies prèvies entre els procuradors dels tribunals i la seva interoperabilitat amb els sistemes informàtics de gestió processal.

D'altra banda, quant a la composició de l'esmentat grup de treball, aquesta disposició preveu que compti amb la participació de la Subdirecció General de les Noves Tecnologies de la Justícia (o l'òrgan que exerceixi les seves funcions en el Ministeri de Justícia), en la mesura que és la responsable del sistema informàtic *Lexnet*. La implantació de l'esmentat sistema, dedicat a la presentació d'escrits i documents, el trasllat de còpies i la realització d'actes de comunicació processal per mitjans electrònics, està regulada en el Reial decret 84/2007, de 26 de gener, emparat per la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil (art. 135.5, 135.6 i 162) i preveu la celebració de convenis amb les comunitats autònomes (art. 1.3 RD 84/2007) i que sigui d'ús obligatori amb els col·legis de procuradors (art. 4.1, 2n par., RD 84/2007).

En termes generals, ja que per als arguments referits a cada precepte ens remetem al que direm específicament en el fonament jurídic següent, el Govern de la Generalitat considera que els articles del Reial decret 396/2013 controvertits «han conferit al Comitè funcions no previstes en aquella Llei 18/2011, que excedeixen dels objectius de cooperació en ordre a la interoperabilitat i seguretat dels sistemes d'informació i comunicació, i comporten una invasió de les competències que la Generalitat ha assumit en

matèria de mitjans materials de l'Administració de Justícia». Concretament, les competències que preveu l'article 104.c EAC, «s'han d'exercir conforme els estàndards fixats pel Consell General del Poder Judicial» i que comprenen «la definició de les especificacions, la programació, el manteniment, la supervisió i control de qualitat, l'auditoria del sistema d'informació i del seu codi font, inclosos els indicadors de gestió». A més, afegeix que tampoc sembla que puguin tenir cobertura en les potestats de coordinació i homologació que corresponen a l'Estat (previstes en l'art. 104.c EAC), «no només perquè aquesta funció d'homologació ja s'ha residenciat en el Consell General del Poder Judicial, sinó també perquè la coordinació estatal no pot donar cobertura a la reassumpció per un únic òrgan estatal, com és el Comitè tècnic estatal de l'Administració judicial electrònica, de l'adopció de decisions inherents a les potestats que corresponen a cada Comunitat Autònoma», ni tan sols si, «com és el cas, un representant de cada Comunitat Autònoma participa en aquest Comitè».

A aquests efectes, el Govern recorda que, en exercici de la dita competència, ha posat en funcionament diversos mòduls del sistema informàtic *e-justícia.cat* que utilitzen els jutjats i tribunals de Catalunya i que han obtingut sempre l'aprovació prèvia del Consell General. Així mateix, manifesta que els programes i les aplicacions implementats per la Generalitat han obtingut en diverses ocasions el reconeixement i la concessió de distincions i premis per part del Consell General del Poder Judicial.

3. Per donar resposta a les qüestions anteriors, en el fonament jurídic següent haurem d'enquadrar els preceptes sol·licitats, relatius als sistemes informàtics i de comunicació en l'àmbit de l'Administració de justícia, dins del repartiment constitucional i estatutari de competències. I, seguidament, examinarem l'adequació de cadascun dels preceptes del Reial decret 396/2013, sol·licitats, a aquest marc de distribució competencial.

Segon. L'examen de l'adequació dels preceptes sol·licitats al marc constitucional i estatutari de competències

1. Per tal de donar adequada resposta als dubtes competencials de constitucionalitat i d'estatutarietat suscitats pel Govern, en el present fonament jurídic, com hem anunciat, haurem de determinar l'enquadrament dels preceptes sol·licitats en la matèria corresponent del sistema constitucional i estatutari de repartiment de competències. Posteriorment, delimitarem el règim de distribució de competències en aquest àmbit, específicament, en relació amb els sistemes informàtics i de comunicació. Així mateix, farem esment al principi de cooperació i a la naturalesa del Comitè tècnic estatal de l'Administració judicial electrònica. Finalment, aplicarem el règim competencial descrit als preceptes sol·licitats, que examinarem separadament.

Pel que fa a l'enquadrament competencial, tant el Reial decret que examinem com la petició de dictamen situen el seu contingut en la matèria «Administració de justícia», en particular l'Administració judicial en el seu vessant electrònic, tot i que dins d'aquesta matèria es distingeixen àmbits que tenen una atribució competencial distinta, com veurem, segons la seva finalitat. Per tant, pertocarà analitzar la distribució de competències en aquesta matèria, que la Constitució emmarca en l'article 149.1.5 CE.

Efectivament, la disposició final primera RD 396/2013 diu que el decret es dicta a l'empara de l'article 149.1.5 CE. Per la seva banda, el Govern de la Generalitat, en la seva petició de dictamen, també parteix d'aquest precepte constitucional i la fonamenta en l'assumpció competencial que efectua l'article 104.c EAC, relatiu a la competència de la Generalitat sobre mitjans materials al servei de l'Administració de justícia, en l'àmbit electrònic.

Com es veu clarament, el debat competencial suscitat s'ubica en el mateix camp material que hem examinat en el DCGE 10/2013, per la qual cosa donem per reproduïda l'anàlisi que s'hi fa del règim de distribució de competències en matèria de sistemes informàtics i de comunicació en l'àmbit de l'Administració de justícia i ens limitarem a exposar les línies mestres d'aquella doctrina.

La reserva competencial estatal respecte de l'Administració de justícia té relació directa amb l'anomenat jurisprudencialment «sentit estricte» d'aquesta, que es vincula amb el que és «element essencial» de la funció jurisdiccional (art. 117.5 CE) i el govern dels jutjats i tribunals (art. 122 CE). Fora d'aquest nucli essencial, en particular, en tot allò relatiu als mitjans personals i materials al servei de la susdita Administració, dins del que comprèn l'activitat administrativa al servei de l'Administració de justícia, les comunitats autònomes poden assumir competències (vegeu, per totes, la STC 162/2012, de 20 de setembre, FJ 5).

Igualment, la jurisprudència reconeix una funció de delimitació competencial, sens perjudici d'un hipotètic control posterior de constitucionalitat, a la Llei orgànica del poder judicial, la qual delimita què atribueix al Consell General del Poder Judicial i què atribueix al Govern central, facultats aquestes darreres que, en virtut de les anomenades clàusules subrogatòries, establertes estatutàriament, poden correspondre a les comunitats autònomes (vegeu, per totes, la STC 56/1990, de 29 de març, FJ 6).

En l'àmbit de l'Administració judicial electrònica, l'article 104.c EAC descriu quines són les tasques que corresponen a la Generalitat («[l]a configuració, la implantació i el manteniment de sistemes informàtics i de comunicació»), amb una expressa excepció «sens perjudici de les competències de coordinació i homologació que corresponen a l'Estat», les quals estan limitades a una finalitat específica «per a garantir la compatibilitat del

sistema» informàtic, la qual cosa és congruent amb la previsió de l'article 230.5 LOPJ, que determina que el Consell General del Poder Judicial haurà d'assegurar la compatibilitat dels programes i les aplicacions informàtics, i amb la de l'article 560.1.16, lletra I, LOPJ, que faculta el Consell General del Poder Judicial per establir reglamentàriament les bases i els estàndards de compatibilitat dels sistemes informàtics que s'utilitzin en l'Administració de justícia.

Les competències de la Generalitat previstes estatutàriament, pel que fa a mitjans personals i materials (art. 103 i 104 EAC), es vinculen directament amb la competència plena d'aquesta en la determinació de la creació, el disseny, l'organització, la dotació i la gestió de les oficines judicials i dels òrgans i els serveis de suport (art. 105 EAC), en tant que aquelles són eines al servei de l'oficina judicial, com a nou concepte de funcionament de l'Administració de justícia d'una forma més integrada i eficient.

En el marc normatiu relatiu a l'Administració judicial electrònica, seguint els passos precedents en matèria de compatibilitat donats pel Consell General del Poder Judicial mitjançant l'adopció de l'anomenat «Test de compatibilitat» de 1999, posteriorment revisat i actualitzat en diverses ocasions, així com amb la signatura per part de les diferents administracions i òrgans amb competències en matèria d'administració de justícia del Conveni EJIS de 2010 (examinats en el DCGE 10/2013), la Llei 18/2011 crea el Comitè tècnic estatal de l'Administració judicial electrònica, que tindrà competències, segons l'exposició de motius, «amb vista a la interoperabilitat de les diferents aplicacions que s'utilitzen en l'Administració de Justícia», sens perjudici de les previstes per al Consell General del Poder Judicial. La finalitat de la Llei, declarada en el seu preàmbul (part IV), és «afavorir la compatibilitat i assegurar la interoperabilitat dels sistemes i les aplicacions utilitzades per l'Administració de justícia» (expressada com a funció del Comitè en l'art. 44.2.a de la Llei 18/2011 i reiterada per l'art. 2 RD 396/2013).

El Comitè esmentat és un òrgan fonamentalment de col·laboració i consultiu (com hem dit en el DCGE 10/2013, FJ 3.4), mentre que el Consell General del Poder Judicial té atribuïdes funcions coordinadores en el camp de l'Administració de justícia electrònica en virtut de la Llei orgànica del poder judicial (art. 230.5 LOPJ). Aquest Comitè té la naturalesa d'un òrgan de cooperació (art. 3 RD 396/2013), integrat per una representació del Ministeri de Justícia i de cadascuna de les comunitats autònomes amb competències en la matèria, així com pels representants designats pel Consell General del Poder Judicial i la Fiscalia General de l'Estat (art. 44.1 de la Llei 18/2011). Com a tal òrgan de cooperació, reuneix les característiques d'aquests, assenyalades en el fonament jurídic segon del DCGE 10/2013. Tot i així, val la pena recordar que, mentre que la imposició és un dels trets distintius de la coordinació, en canvi, la voluntarietat caracteritza les fórmules cooperatives (STC 109/1998, de 21 de maig, FJ 13).

Seguidament, un cop determinada la matèria en la qual s'enquadren els preceptes objecte de dictamen i delimitat el règim de distribució de competències en aquest àmbit, així com enunciats els altres elements de transcendència constitucional o estatutària, passem a examinar un a un els preceptes del RD 396/2013 sol·licitats.

2. El primer dels preceptes que cal analitzar, d'acord amb l'ordre de la petició, des de la perspectiva competencial, és l'article 12.1.f RD 396/2013. Aquest article assenjala, entre les competències del Ple del Comitè tècnic estatal de l'Administració judicial electrònica, la d'«[e]stablir els plans i els informes que s'han d'elaborar per al coneixement i seguiment periòdics de l'estat de la interoperabilitat, la seguretat i el grau d'implantació de l'Administració judicial electrònica. Aprovar-los i autoritzar-ne la difusió pública». Igualment, l'article 6.b RD 396/2013 diu que el Comitè prepara «plans i programes conjunts d'actuació per impulsar el desenvolupament de

l'Administració judicial electrònica, respectant, en tot cas, les diferents competències relatives als mitjans materials de l'Administració de justícia», i, a més, entre les competències no atribuïdes nominalment a cap òrgan intern del Comitè tècnic.

El Govern de la Generalitat, en la seva sol·licitud de dictamen, no discuteix la competència de l'Estat per establir, aprovar o autoritzar la difusió dels plans i informes per al coneixement i fer el seguiment de l'estat de la interoperabilitat i la seguretat, però, en canvi, sí que ho censura quan els dits plans i informes tenen com a objectiu un de més ampli: el de conèixer i fer el seguiment «del grau d'implantació» de l'Administració judicial electrònica, ja que considera que envaeix la competència de la Generalitat assumida en l'article 104.c EAC.

Tanmateix, en el RD 396/2013 hi ha altres referències al grau d'implantació de l'Administració judicial electrònica que no han estat qüestionades. Així, el precepte que estem dictaminant presenta una relació directa amb la lletra *n* de l'article 15 d'aquest mateix decret, la qual atribueix a la Comissió Permanent del Comitè tècnic la competència preliminar per «[p]roposar al Ple els plans i els informes, generals o sectorials, i els criteris per analitzar-los i elaborar-los, que permetin el coneixement i seguiment periòdics de [...] el grau d'implantació de l'Administració judicial electrònica»; i té connexió també amb la lletra *o* d'aquest mateix article, que atribueix a la dita Comissió Permanent l'execució dels «plans i els informes que estableixi» el Comitè «per al coneixement i el seguiment periòdics de [...] el grau d'implantació de l'Administració judicial electrònica». D'aquesta manera, sobre el mateix objecte, d'acord amb el RD 396/2013, la Comissió Permanent del Comitè s'encarregaria de la proposta (art. 15.*n*) i de l'execució (art. 15.*o*), això és, de les fases prèvia i posterior a l'establiment, l'aprovació i l'autorització de la difusió, que corresponen al Ple del Comitè (art. 12.1.*f*).

Tot això, sense oblidar que la dita previsió reglamentària s'adiu, a més, amb el que disposa l'article 44.2.b de la Llei 18/2011. Segons aquest darrer precepte legal, sens perjudici de les competències del Consell General del Poder Judicial com a garant de la compatibilitat dels sistemes informàtics, l'esmentat Comitè té, entre altres funcions, la de «[p]reparar plans i programes conjunts d'actuació per impulsar el desenvolupament de l'Administració judicial electrònica, amb respecte en tot cas de les competències autonòmiques referents als mitjans materials de l'Administració de Justícia».

A més, l'apartat 2 d'aquest mateix article 12 RD 396/2013 disposa, sense que el Govern tampoc no n'hagi plantejat dubtes, que el Ple, anualment, ha d'elevat al Consell de Ministres i al Consell General del Poder Judicial «un informe que reculli el grau d'avanç en la implantació de l'Administració judicial electrònica».

D'aquesta manera, allò que resolguem per al precepte que estem examinant serà també traslladable a la resta de preceptes reglamentaris que s'hi relacionen.

L'article 12.1.f RD 396/2013 prescriu, en la part que és qüestionada, que el Ple del Comitè ha d'establir, aprovar i difondre els plans i els informes que s'han d'elaborar per al coneixement i seguiment periòdics del grau d'implantació de l'Administració judicial electrònica, deixant de banda les mateixes activitats amb referència a la interoperabilitat i seguretat dels sistemes informàtics (atribuïts al Comitè per l'art. 6.a RD 396/2013), que no són objecte de controvèrsia competencial, perquè es consideren lligats a la compatibilitat dels sistemes, com ja hem destacat.

L'acció d'establir, aprovar i autoritzar la difusió dels plans i informes per al coneixement i el seguiment periòdics de l'estat del grau d'implantació de l'Administració de justícia electrònica no sostreu ni limita les competències de la Generalitat, com veurem, ja que són activitats merament accessòries o complementàries, no decisòries, de manera que no tenen pròpiament el caràcter de competències executives, per si mateixes.

Sobre la definició de les competències executives, el Tribunal Constitucional assimila «execució» al «conjunto de actos concretos de ejecución relativos a una determinada materia» (STC 18/1982, de 4 de maig, FJ 3). Així mateix, s'ha efectuat una delimitació negativa de la funció executiva per contraposició a la noció de «legislació», però no s'ha avançat gaire més en la determinació, en positiu, de què són les competències executives.

El Tribunal Constitucional ha dit que les competències executives «son por regla general aplicativas, llevando a la práctica lo establecido por disposiciones normativas» (STC 196/1997, de 13 de novembre, FJ 7). D'aquesta manera, més enllà que es tracta d'activitats d'aplicació de l'ordenament jurídic, que inclouen la potestat d'administració, així com la de dictar reglaments interns d'organització dels serveis corresponents (STC 35/1982, de 14 de juny, FJ 2), podem integrar en el concepte de competències executives un feix divers de facultats.

Entre aquestes potestats executives podem esmentar les d'autoorganització (que permeten estructurar, planificar, crear, configurar, posar en marxa o modificar els òrgans), les d'autorització (que inclouen, al seu torn, la recepció, la inscripció, la comprovació, la concessió o denegació, la ratificació, cancel·lació o revocació, entre altres decisions que es puguin adoptar), les de gestió (com ara les d'aprovació, de liquidació i d'inspecció), les de certificació i homologació, i les de control i sanció.

Totes aquestes facultats executives es caracteritzen per tenir un component d'índole resolutiva, en comptes de disposar d'un caràcter merament informatiu o d'estudi, que les convertiria en activitats complementàries i no en atribucions decisòries, particularitat aquesta darrera comuna a totes les altres potestats mencionades. En aquest sentit, aquesta mena d'accions accessòries no les podem entendre com a competències pròpiament executives, que apliquen directament l'ordenament mitjançant actes decisoris, i que poden tenir sentit especialment en els òrgans de cooperació, en tant que les administracions competents posen en comú experiències, informació i estudis, amb vista a la realització d'una activitat consultiva de conjunt, que servirà perquè cada ens, en l'àmbit de les seves competències, prengui la decisió corresponent.

En relació amb les funcions de caràcter informatiu que s'atribueixen al Comitè, es pot fer esment de la doctrina del Tribunal Constitucional segons la qual l'Estat pot preveure «aquellas estructuras organizativas que, configuradas como órganos de deliberación, consulta o propuesta, vienen a responder adecuadamente a la finalidad que es propio a los principios de cooperación y colaboración, siempre y cuando a través de los mismos no se pretenda substituir el ejercicio de las competencias de ejecución que son indisponibles e irrenunciables» (STC 244/2012, de 18 de desembre, FJ 8). El caràcter irrenunciable i indisponible de les competències constitueix, en tot cas, el límit ineludible que ha de respectar l'atribució de funcions a un òrgan de cooperació com ara el Comitè tècnic regulat pel RD 396/2013.

A més, hem d'examinar si les activitats controvertides es poden entendre relacionades o no amb l'afavoriment de la compatibilitat dels sistemes (que inclou assegurar-ne la interoperabilitat i la seguretat), que correspon desplegar a l'Estat. La compatibilitat no és, però, sinònim de l'aplicabilitat ni de la implementació dels sistemes informàtics, que, altrament, correspon desenvolupar a la Generalitat, en tant que introductora de l'Administració

judicial electrònica, dins de la seva competència en mitjans materials (informàtics, en aquest cas) de l'Administració de justícia. La interconnexió de sistemes o compartició de dades, que implica la compatibilitat, no és equivalent a la conversió d'una idea, un mètode, un esquema, un algorisme, etc., en un circuit, un objecte o un procés informàtic en estat operatiu. La compatibilitat és una previsió o un requeriment del sistema i l'aplicació o implementació d'aquest constitueix l'execució pràctica, la posada en marxa de l'Administració judicial electrònica. La compatibilitat consisteix en una qualitat dels sistemes que s'ha de garantir, abans d'implementar-los.

Per tant, tornant al dictat de la norma, conèixer i tenir informació actualitzada de la implantació de l'Administració judicial electrònica, com estableix el precepte que dictaminem, no té una relació clara i directa amb la compatibilitat dels sistemes, que constitueix l'única limitació estatutària expressa que permet la coordinació estatal. D'aquesta manera, haurem de seguir l'estudi del precepte per escatir-ne la conformitat amb el bloc de la constitucionalitat respecte d'altres motius.

Ultra això, hem de destacar que una cosa és implantar l'Administració judicial electrònica, mitjançant la implementació dels precitats sistemes, i fer un pla del seu desplegament, activitats reservades plenament a la Generalitat (art. 560.3, segon par., LOPJ, i art. 104.c EAC), i una altra de diferent, als efectes d'aquest Dictamen, és establir, aprovar i autoritzar la difusió pública dels plans i informes per al seu coneixement i seguiment periòdics, respecte del nivell d'implantació de l'Administració judicial electrònica, és a dir, quant a l'extensió o l'abast assolits en el funcionament electrònic de l'Administració de justícia.

El precepte no permet que el Comitè tècnic aprovi un pla d'implantació dels sistemes, que constitueixen la forma d'introduir una gestió electrònica de l'Administració judicial, sinó que simplement preveu la realització de dues

tasques accessòries, en relació amb la progressió realitzada en la generalització de l'Administració judicial electrònica. D'una banda, li consent «conèixer» el grau d'implantació dels sistemes, en un determinat moment. I, de l'altra, fer-ne el «seguiment» periòdic, és a dir, disposar de dades del procés dinàmic d'inserció de la informàtica en els jutjats i tribunals i, per extensió, en tots els que s'hi relacionen.

Quant al primer, el coneixement consisteix essencialment en una activitat d'estudi, de recepció i sistematització d'informació i de dades, que no és decisòria i que no impedeix l'exercici en plenitud de les competències de la Generalitat. Per contra, pot coadjuvar a prendre les decisions corresponents, en tant que el Comitè facilitarà els estudis que realitzi a les comunitats autònomes, que estan representades en el seu si, precisament perquè són competents en la matèria de mitjans materials electrònics en l'Administració de justícia.

I pel que fa al seguiment, s'ha d'entendre que aquest té també una finalitat merament informativa, ja que se centra a estar al corrent de l'abast i de l'avenç de la informàtica en l'Administració de justícia. Fer el seguiment periòdic del nivell d'implantació és conèixer-lo a efectes estadístics i per tenir les dades actualitzades de la seva evolució. D'aquesta manera no es tracta d'un control, en sentit estricte, i no exclou la supervisió que haurà d'efectuar la Generalitat, en relació amb la implantació electrònica als jutjats i tribunals a Catalunya, la qual n'haurà d'informar l'Estat, d'acord amb el principi general de col·laboració. En aquest sentit, recentment el Tribunal Constitucional, en la STC 95/2013, de 23 d'abril, ha recordat que:

«La elaboración de informes, estudios o propuestas [...] responde a los principios generales de colaboración y cooperación entre el Estado y las Comunidades Autónomas y tiene por objeto favorecer la adecuada articulación de las respectivas competencias, sin que tales funciones sean

susceptibles de alterar el marco competencial, permitiendo, al contrario, la coordinación entre las Administraciones implicadas con vistas a un funcionamiento del sistema más eficiente [...].» (FJ 5)

Les activitats qüestionades són activitats simplement informatives, de coneixement o de seguiment, que no són pròpiament competències executives. Una altra cosa és que l'expressió continguda en el precepte dictaminat no sigui del tot precisa. La dicció formal *l'establiment i l'aprovació de plans* ens condueix confusió a les competències de caràcter executiu, però, en aquest cas, la planificació (o la difusió d'aquesta) es refereix a un contingut material gens decisor: el coneixement d'un àmbit concret. Per tant, uns plans per al coneixement, referits al «grau d'implantació», no limiten la competència de la Generalitat sobre els mitjans materials electrònics de l'Administració de justícia, consistent, d'acord amb l'article 104.c EAC, en «la configuració, la implantació i el manteniment de sistemes informàtics i de comunicació».

D'aquesta manera, la menció d'altres preceptes del Decret 396/2013 al grau d'implantació d'aquests, amb altres matisos i efectes, tampoc no queda afectada d'antiestatutarietat.

En conseqüència, les funcions que preveu l'article 12.1.f RD 396/2013 no tenen caràcter vinculant ni tampoc la capacitat de traduir-se en actes de gestió, de manera que no impliquen l'exercici de funcions de caràcter executiu i, per tant, no poden incidir sobre l'àmbit propi de les competències, que corresponen a les comunitats autònomes, en el nostre cas a la Generalitat.

En conseqüència, les funcions que preveu l'article 12.f RD 396/2013 no envaeixen les competències de la Generalitat, assumides en virtut de l'article 104.c EAC.

3. És també objecte de la sol·licitud de dictamen l'article 15.h RD 396/2013. Aquest precepte assenyala entre les competències de la Comissió Permanent del Comitè tècnic estatal de l'Administració judicial electrònica la d'«[e]laborar la proposta de les anàlisis de redisseny funcional i simplificació en l'aplicació de mitjans electrònics a la gestió dels procediments, processos o serveis».

El Govern de la Generalitat ho qüestiona perquè considera que la norma estatal excedeix la seva competència, ja que, a parer seu, va més enllà de la facultat de determinar els procediments i processos, en tant que «disposa directament sobre l'aplicació d'aquests mitjans electrònics».

El precepte que dictaminem constitueix el desenvolupament reglamentari de l'article 25.2 de la Llei 18/2011, el qual, en el seu primer paràgraf, disposa el següent:

«L'aplicació de mitjans electrònics a la gestió dels procediments, processos i serveis ha d'anar sempre precedida de la realització pel Comitè tècnic estatal de l'Administració judicial electrònica d'una anàlisi de redisseny funcional i simplificació del procediment, procés o servei [...].»

Com s'observa fàcilment, la funció que ara s'atorga reglamentàriament, per mitjà de l'article 15.h RD 396/2013, a la Comissió Permanent del Comitè tècnic, figura genèricament atribuïda per l'article 25.2 de la Llei 18/2011 a aquest Comitè. Hem de destacar que el fet que aquest precepte legal no hagi estat impugnat no exclou, però, la possibilitat que es pugui plantejar un conflicte de competència en relació amb la disposició reglamentària de desplegament (art. 67 LOTC); per tant, la conformitat o disconformitat amb el sistema de distribució de competències del precepte sol·licitat no resulta perjudicada per la vigència de l'esmentat precepte legal.

El Comitè tècnic, segons l'article 6.k RD 396/2013, disposa, sense atribuir-la expressament a cap òrgan intern seu, de la funció de dur a terme l'anàlisi «corresponent de redisseny funcional dels procediments, processos i serveis, a la gestió dels quals s'apliquin els mitjans electrònics», assignada de forma expressa a la Comissió Permanent per l'article 15.h RD 396/2013, objecte de dictamen. Tant en aquell precepte reglamentari (art. 6.k) com en el de la Llei esmentada (art. 25.2), el redisseny funcional (i la simplificació) es refereix a la gestió dels procediments, processos i serveis.

Aquesta funció d'anàlisi no implica la configuració del sistema o programa informàtics, susceptible d'una aplicació electrònica immediata, sinó que es tracta d'una proposta d'anàlisi, això és, d'una activitat prèvia a la configuració, que, d'altra banda, no té a veure amb la interoperabilitat i seguretat dels sistemes, on la intervenció estatal de coordinació està prevista. És important subratllar que estem ubicats en una fase preliminar, fins i tot anterior a la configuració d'un sistema o programa informàtics, i ho és perquè l'accent no es pot posar, com fa el Govern, en el fet que es tracta de l'efectiva aplicació dels mitjans electrònics per part de l'Estat. Aquesta atribució correspon, sense cap mena de dubte, a la Generalitat, d'acord amb l'article 104.c EAC, el qual fa esment precisament a «la configuració [...] de sistemes informàtics i de comunicació», dins de la competència sobre mitjans materials en l'Administració de justícia. No es tracta, doncs, d'una acció de prefiguració o una limitació de la competència de la Generalitat consistent en la configuració dels sistemes i programes informàtics, susceptibles de ser aplicats, sinó que el que hi ha és una proposta de la Comissió Permanent, que pretén facilitar, a través d'una anàlisi, un grau més elevat d'informatització de la gestió dels procediments, processos i serveis.

En aquest sentit, la part final de l'article 25.2 de la Llei citada aclareix que, en l'anàlisi de redisseny funcional i simplificació, s'han de considerar, a mode de criteris que no són d'aplicació directa, els aspectes següents:

- «a) La possible supressió o reducció de la documentació requerida als ciutadans, mitjançant la seva substitució per dades, transmissions de dades o certificacions.
- b) La reducció dels temps en la tramitació dels procediments.
- c) La racionalització de la distribució de les càrregues de treball i de les comunicacions internes i la introducció d'indicadors de gestió.»

L'abast de l'anàlisi del redisseny no està delimitat amb precisió, però tal com s'ha efectuat en virtut d'altres normes (com ara l'art. 34 de la Llei 11/2007, de 22 de juny, d'accés electrònic dels ciutadans als serveis públics), és lògic que compregui l'estudi de la composició de la seqüència del procediment a fi de procedir a la seva adaptació sobre la base de detectar si arrossega tràmits prescindibles o susceptibles de millora, ja sigui alterant la seva ubicació, acumulant-los amb altres tràmits o canviant la forma com es desenvolupen, a banda d'altres aspectes considerats legalment.

El precepte qüestionat, doncs, no pot ser interpretat en el sentit que es redueix la capacitat de decisió pròpia de la Generalitat, dins de la competència sobre mitjans materials en l'Administració de justícia, concretament en la «configuració» dels sistemes informàtics (art. 104.c EAC). La Comissió Permanent del Comitè no té facultats per actuar directament en l'aplicació electrònica, ni tampoc li pertoca configurar unilateralment el programa o sistema informàtics, susceptibles de ser implementats, sinó que, al nostre entendre, simplement ha de fer una proposta d'anàlisi amb vista a la seva ulterior configuració i implantació, que duran a terme les administracions competents. Per tant, una interpretació de la norma que permetés a l'Estat invocar la coordinació com a títol habilitant

per efectuar aquest tipus d'activitats, que ultrapassen les funcions de mera anàlisi i estudi, en un àmbit que no és el de la interoperabilitat, no és compartida per aquest Consell. En conseqüència, si la Comissió pretengués fer una recomanació que comportés una reducció del camp de decisió de la Generalitat per configurar el sistema, capaç de ser aplicat, aleshores aquesta actuació seria del tot antiestatutària.

A partir d'aquí, el fet que digui «la» proposta, cosa que podria indicar que només n'hi hagi una, no s'adiu amb que les comunitats autònomes poden desenvolupar altres projectes de redisseny o de simplificació i executar-los, si compleixen els requeriments de compatibilitat establerts per l'Estat. Igualment, la significació i l'abast de fer una «proposta», en tant que aquesta pugui equivaler a emetre una indicació, perquè sigui duta a terme, també perd força; i més encara quan constitueix una proposta «de les anàlisis», és a dir, dels estudis o informes relatius al redisseny o simplificació de tràmits. No es pot considerar que proposar una anàlisi, atenent els aspectes o criteris legals assenyalats *supra*, sigui pròpiament l'exercici d'una competència executiva, que no li correspon. A parer nostre, l'activitat de la Comissió Permanent s'ha d'interpretar en el sentit que es du a terme purament una funció propositiva, sense caràcter vinculant, en un àmbit preliminar o preparatori, que es pren en el si d'un òrgan cooperatiu d'índole consultiva, la qual pot ajudar, a les comunitats autònomes amb competències en la matèria, a decidir-se en una o altra direcció.

En conclusió, l'article 15.h RD 396/2013, si s'interpreta en el sentit que hem exposat, no vulnera les competències de la Generalitat sobre l'Administració judicial electrònica, establertes per l'article 104.c EAC.

4. A més dels articles esmentats, el Govern de la Generalitat també demana el nostre parer consultiu sobre dues disposicions addicionals del Reial decret 396/2013. Concretament, sobre la disposició addicional quarta, que

examinarem seguidament, i sobre la disposició addicional cinquena, que ho farem a continuació.

La disposició addicional quarta RD 396/2013 fa referència als informes consultius del Comitè tècnic estatal de l'Administració judicial electrònica, que precisament la intitula, i estableix sintèticament que aquests els adreçarà al ministre de Justícia i que, quan el Comitè els encomani, ordenarà els terminis, els requisits i les condicions d'elaboració d'aquests informes. Concretament, el precepte diu:

«En el termini de sis mesos des de la seva constitució, el Comitè tècnic estatal de l'Administració judicial electrònica ha de lliurar al ministre de Justícia els informes que continguin l'anàlisi jurídica i tècnica necessària per a l'ús dels sistemes de videoconferència en l'Administració de justícia, la universalització de l'accés als serveis electrònics i el funcionament electrònic dels arxius judicials de gestió territorials i central. El Comitè tècnic estatal de l'Administració judicial electrònica, en el moment d'encomanar l'execució d'aquestes activitats, pot ordenar els terminis, els requisits i les condicions d'elaboració d'aquest informe.»

El Govern de la Generalitat s'oposa que aquests informes s'emetin en uns àmbits com ara l'ús dels sistemes de videoconferència, la universalització de l'accés als serveis electrònics i el funcionament electrònic dels arxius judicials. Aquests àmbits, segons el parer del Govern, excedeixen la competència reservada a l'Estat, ja que «res tenen a veure amb la interoperabilitat i seguretat» de l'Administració judicial electrònica, objectius que perfilen la competència estatal.

Aquest precepte reglamentari es completa, respecte dels tres subàmbits mencionats, amb tres disposicions de la Llei 18/2011, esmentada reiteradament. Així, la disposició final tercera d'aquesta Llei, pel que fa a la

regulació de l'ús dels sistemes de videoconferència en l'Administració de justícia, indica que el Govern de l'Estat ha de presentar un projecte legislatiu que reguli de manera integral el seu ús. Així mateix, la disposició addicional quarta de la Llei 18/2011 estableix el criteri que les administracions amb competències en matèria de justícia han de garantir que tots els ciutadans que es relacionen amb l'Administració de justícia puguin accedir als serveis electrònics en igualtat de condicions, amb independència de les seves circumstàncies personals, mitjans o coneixements. De manera que el Govern de l'Estat haurà de regular per reglament les característiques dels mitjans que permetin la universalització de l'accés als serveis electrònics. I, finalment, l'article 29.1, segon paràgraf, de la Llei 18/2011 prescriu que els arxius judicials s'han de gestionar mitjançant programes i aplicacions informàtics, compatibles amb els ja existents en jutjats i tribunals, adaptats a les funcions i cometes de cadascun, el funcionament electrònic dels quals s'ha de regular mitjançant un reial decret aprovat pel Govern de l'Estat.

Novament es tracta d'una activitat d'estudi, consultiva i no decisòria, no relacionada amb la interoperabilitat, en què es reserva la coordinació a l'Estat, realitzada per un òrgan de caràcter consultiu (art. 8.1 RD 396/2013), que no limita les competències que corresponen a la Generalitat d'acord amb la lletra c de l'article 104 EAC, ni tampoc amb la lletra d pel que fa específicament als arxius.

Conseqüentment, la disposició addicional quarta RD 396/2013 no vulnera les competències de la Generalitat sobre l'Administració judicial electrònica, previstes a l'article 104 EAC.

5. La disposició addicional cinquena RD 396/2013 es titula «[c]ol·laboració amb la procuradoria per a la pràctica electrònica d'actes processals de comunicació i trasllats de còpies prèvies entre procuradors dels tribunals».

Aquesta disposició preveu, en el primer paràgraf, la col·laboració amb el Consell General de Procuradors dels Tribunals, de manera que permeti l'execució concertada a través de convenis, d'acords i de projectes necessaris per a la plena i efectiva implantació de l'Administració judicial electrònica en la procura (previst genèricament en la disposició addicional dotzena de la Llei 18/2011). Amb aquesta finalitat, disposa la creació d'un grup de treball de composició paritària amb aquell per iniciar la col·laboració deguda. Literalment, el primer paràgraf de la disposició addicional cinquena RD 396/2013 estableix:

«En el termini d'un mes a comptar de la constitució del Comitè tècnic estatal de l'Administració judicial electrònica, s'ha de crear en el seu si un grup de treball, de caràcter tècnic i composició paritària amb el Consell General de Procuradors dels Tribunals, als efectes d'iniciar la col·laboració deguda que permeti l'execució dels convenis, els acords i els projectes necessaris per a la implantació plena i efectiva de l'Administració judicial electrònica, i els principis i requisits d'aquesta que recull la Llei 18/2011, de 5 de juliol, en l'àmbit de la pràctica dels actes processals de comunicació i trasllats de còpies prèvies entre els procuradors dels tribunals i la seva interoperabilitat amb els sistemes informàtics de gestió processal.»

Per la seva banda, el segon paràgraf preveu que participi en aquest grup, necessàriament, la Subdirecció General de Noves Tecnologies del Ministeri de Justícia. Així, el text del segon paràgraf diu:

«En virtut del que disposa el Reial decret 84/2007, de 26 de gener, sobre implantació en l'Administració de justícia del sistema informàtic de telecomunicacions Lexnet per a la presentació d'escrits i documents, el trasllat de còpies i la realització d'actes de comunicació processal per mitjans telemàtics, en el grup esmentat s'ha de donar la participació oportuna a la Subdirecció General de les Noves Tecnologies de la Justícia, o l'òrgan que exerceixi les seves funcions, com a responsable d'aquest sistema informàtic,

amb independència de la participació que el Ministeri de Justícia pugui tenir, en la seva condició de membre de ple dret del Comitè tècnic estatal de l'Administració judicial electrònica.»

El Govern de la Generalitat entén que aquesta previsió general, per a tot l'Estat, pot comportar que quedin sense efecte les actuacions que aquesta ha convingut amb el Consell de Col·legis de Procuradors dels Tribunals de Catalunya i altres institucions.

A més a més, el Govern planteja la seva disconformitat sobre el possible ús obligatori de determinades aplicacions. Aquesta discrepància es pot contextualitzar novament en la Llei 18/2011 esmentada, la qual preveu, d'una banda, en l'article 6.3, que: «Els professionals de la justícia, [...], tenen el deure d'utilitzar els mitjans electrònics, les aplicacions o els sistemes establerts per les administracions competents en matèria de justícia, respectant en tot cas les garanties i els requisits previstos en el procediment que es tracti». I, de l'altra, en l'article 8, disposa que: «Els sistemes informàtics posats al servei de l'Administració de Justícia han de ser d'ús obligatori en el desenvolupament de l'activitat dels òrgans i oficines judicials i de les fiscalies per part de tots els seus integrants, de conformitat amb els criteris i les instruccions d'ús que dictin, en l'àmbit de les seves competències», amb cita del Consell General del Poder Judicial i les administracions competents.

La disposició addicional cinquena encomana a un grup de treball, constituït en el si del Comitè tècnic, la tasca «d'iniciar la col·laboració deguda que permeti l'execució dels convenis, els acords i els projectes necessaris per a la implantació plena i efectiva de l'Administració judicial electrònica». Els termes de la disposició «iniciar» i «que permeti» posen en relleu la funció de promoció o foment d'aquest grup de treball. En aquest sentit, el grup de treball creat al si del Comitè, com el mateix Comitè, no són altra cosa que

impulsors o catalitzadors de convenis entre les institucions competents, tant estatals com autonòmiques. Pròpiament, d'aquest precepte no es desprèn que s'atribueixi al Comitè tècnic, i menys encara al grup de treball constituït, la capacitat de signar convenis o acords amb el Consell General de Procuradors dels Tribunals en relació amb el desplegament de les aplicacions informàtiques en l'Administració de justícia. La signatura de convenis, en cap cas, podria assumir-la el Comitè, el qual, com a òrgan consultiu de cooperació, no pot substituir l'exercici de les competències que estatutàriament han assumit les comunitats autònomes, ni els altres òrgans i institucions que hi són representats. Són les comunitats autònomes, i en particular la Generalitat, les que, exercint les funcions corresponents en matèria de mitjans materials al servei de l'Administració de justícia, poden signar els convenis que considerin convenients amb el Consell i amb els col·legis de procuradors per tal d'estendre l'ús dels mitjans telemàtics de comunicació dels actes processals.

A més, és obvi que la signatura d'acords o d'altres instruments de col·laboració és absolutament de caràcter voluntari entre aquells que els signen. No existeix una relació jeràrquica entre l'Estat i la Generalitat, que impedeixi a aquesta convenir amb una diversitat d'actors relacionats amb l'àmbit judicial, entre els quals hi ha els causídics. En la procura tampoc no hi ha una relació vertical entre els distints consells o col·legis professionals, per raó del seu abast territorial.

En aquest sentit, la vigència dels convenis signats no queda en suspens per la disposició addicional cinquena RD 396/2013. Aquest precepte no invalida ni afecta els convenis ja signats, perquè no opera directament en tant que depèn de la signatura dels convenis, els quals, segons la disposició qüestionada, només són promoguts.

Igualment, aquest precepte, que només promou la signatura de convenis en l'àmbit estatal, no exclou pas la concertació futura mitjançant altres acords en els quals participin les comunitats autònomes i els consells respectius o els col·legis de procuradors.

En tot cas, la Generalitat i la resta de les comunitats autònomes poden participar en els convenis, acords i projectes que preveu la disposició addicional cinquena RD 396/2013, en consonància amb la composició del Comitè tècnic (art. 7.d RD 396/2013), que n'és l'impulsor, i no s'alteren les competències respectives en cap cas, ni la Generalitat hi resta vinculada. El paràgraf primer de l'article 176 EAC deixa ben clar que la participació de la Generalitat en òrgans de col·laboració amb l'Estat i altres comunitats autònomes no altera la titularitat de les competències que li corresponen. I en el segon paràgraf del mateix article es recorda que la Generalitat no queda vinculada per les decisions adoptades en el marc dels mecanismes multilaterals de col·laboració voluntària, quan no hagi manifestat el seu acord.

Finalment, precisament perquè operem en un marc de cooperació i concertació, el fet que algunes comunitats autònomes no utilitzin el sistema *Lexnet* no exclou que el Comitè impulsi la gestió de notificacions i trasllats de còpies mitjançant aquest sistema o un altre, ja que això no treu que l'administració autonòmica competent estableixi el programa que consideri oportú, sempre que en garanteixi la compatibilitat, sense trobar-s'hi obligada. D'aquesta manera, la previsió del segon paràgraf de la disposició addicional cinquena només es pot referir als que estiguin aplicant el sistema *Lexnet*.

En conseqüència, la disposició addicional cinquena RD 396/2013 no vulnera les competències de la Generalitat en l'àmbit de l'Administració judicial electrònica.

Atesos els raonaments continguts en els fonaments jurídics precedents, formulem les següents

CONCLUSIONS

Primera. L'article 15.h del Reial decret 396/2013, de 7 de juny, pel qual es regula el Comitè tècnic estatal de l'Administració judicial electrònica, interpretat d'acord amb el fonament jurídic segon, no vulnera les competències de la Generalitat de Catalunya.

Adoptada per unanimitat.

Segona. L'article 12.1.f i les disposicions addicionals quarta i cinquena del Reial decret 396/2013, de 7 de juny, pel qual es regula el Comitè tècnic estatal de l'Administració judicial electrònica, no vulneren les competències de la Generalitat de Catalunya.

Adoptada per unanimitat.

Aquest és el nostre Dictamen, que pronunciem, emetem i signem al Palau Centelles en la data indicada a l'encapçalament.